

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY V OBDOBÍ DUŠIČEK

Památka všech zemřelých, lidově označovaná jako „Dušičky“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očišťování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očišťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše.

Na základě dovolení Apoštolské Penitenciárie ze dne 11. ledna 2020 mohou věřící v naší republice získat plnomocné odpustky pro duše v očistci **už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé** (tedy od 25. října), pokud z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 2.-8. listopadu. Toto dovolení platí po dobu sedmi let. K obvyklým podmínkám však pro toto období přibyla **podmínka nová: vážný důvod, pro který věřící nemůže získat odpustky v obvyklé době.**

Věřící mohou získat **plnomocné odpustky** pro duše v očistci **v pondělí 1.11. odpoledne a v úterý 2.11.** po celý den **při návštěvě kostela.** Jsou tři obvyklé **podmínky (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl sv. Otce), dále modlitba Páně a Vyznání víry.** Od **1. do 8. listopadu** je možno získat denně plnomocné odpustky pro duše v očistci při splnění **tří obvyklých podmínek, navštívíme-li hřbitov a pomodlíme se tam za zemřelé.**

Ladislav Kubíček

Hlavně zdravíčko, pane faráři

Bůh – náš Režisér – má ve svém scénáři zaneseno nejen naše povolání na jeviště života, ale také čas a okolnosti našeho odvolání z něj. Nejsou to naši rodiče, ale Bůh, kdo nás vybavil hřivnami a posílá nás s konkrétními úkoly do života. Je pro člověka velkou milostí Boží umřít v pravou chvíli. Ne předčasně sebevraždou nebo nesprávným, zhýralým způsobem života. Ne později umělým prodlužováním biologického života pomocí přístrojů. Ruku na srdce – respektujeme za všech okolností svého Režiséra? Nemáme někdy k životu přístup spíše materialistický? Možná si to nechceme přiznat, ale prozradíme se už při pozdravu: „Hlavně zdravíčko, pane faráři.“ Za druhého se modlíme: „Hlavně aby neumřel, ještě ho tu nech.“ Jedině v případě, že k takové prosbě s plným vědomím připojíme dovětek „bud' vůle tvá“, je naše modlitba v pořádku. Bůh může vyslyšet i

naši nevhodnou prosbu, která není plně ve shodě s jeho vůlí. Stává se to, ovšem někdy toho člověk dodatečně i lituje. Pro příště je už poučen.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?*)

Richard Rohr

Víře nelze učít

Víře nelze učít, víru lze pouze pochytit. Tam, kde lidé žijí život z víry, otevřeně důvěřují Bohu i sobě navzájem, je místo skutečně živé pulzující víry. Děti, které vyrůstají v takovém prostředí, kde víra živě pulzuje, kde se slaví víze víry a neviditelné se bere vážně, dar víry přirozeně přijímají. Skutečná víra je příliš reálná, než aby ji šlo ignorovat. Když někdo vyučuje náboženství, aniž nabídne kus své víry, kterou je možno pochytit, pak je výuka náboženství celkem vzato ztrátou času. Stává se dokonce imunizací proti této reálné věci.

(meditace pro sobotu 31. týdne v mezidobí)

SYNODA O SYNODALITĚ 2021–2023

Diecézní fáze: 17. 10. 2021 – 22. 1. 2022

Farní koordinátor pro ŘKF Lovosice:

MDDr. Miroslav Jan Zukerstein

723 655 040, zuckerstein.miroslav@gmail.com

Modlitba za průběh synody

*Zde jsme, před tebou, Duchu Svatý,
shromáždění ve tvém jménu.*

*Provázej nás Ty sám,
vstup do našich srdcí
a vytvoř si v nich domov.*

*Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat,
uč nás, jak na ní vytrvat.*

*Jsme zde s přetěžkým břemenem
svých slabostí a hříchů.*

*Nedopuť, abychom propadli zmatku,
nedopuť, aby nás nevědomost svedla na scesti,
nedopuť, aby předpojatost ovlivnila naše činy.*

*Dej, at' v tobě nalezneme naši jednotu,
abychom věčnému životu kráčeli vstříc společně,
abychom nesešli z cesty pravdy*

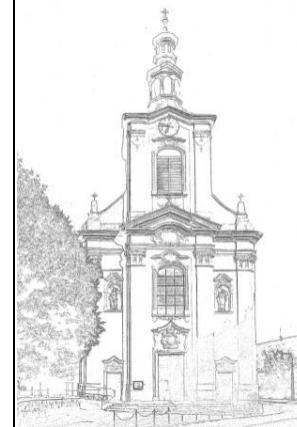
a neodchýlili se od toho, co je správné.

To vše žádáme od tebe,

*jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase,
a ve společenství s Otcem i Synem*

Václav č. 36 (2021)

31. 10. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

31. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Děkuji všem, kdo se zapojili do akce Den Lovosických varhan.
- **Farní kavárna** je vždy v neděli po mši sv.
- **Náboženství** pro školní děti je pravidelně v úterý od 13:55 h.
- **V pondělí 1. 11. 2021 Slavnost Všech Svatých**, mše sv. bude v kostele sv. Václava v 16:30.
- **V úterý 2. 11. 2021** bude dušičková pobožnost na hřbitově v 15:30.
- **Plnomocné odpustky v období dušiček** – viz rámeček

22. Bůh nezná žádné beznadějně případy

Nezdálo se, že by křest z Ducha svatého každého vždycky osvobodil. Ve skutečnosti činil pravý opak: chytal do pasti. To byl výsledný dojem naší práce, který současně odrazoval i povzbuzoval. Měli jsme z počátku velikou naději, že tento křest vždycky a natrvalo vysvobodí hochy od jejich drog. Toto přesvědčení bylo dobře opodstatněné. Když jsme si uvědomili možný vztah mezi tímto křtem a vysvobozením z otroctví drog, vyvinuli jsme veliké úsilí, abychom dovedli mladé narkomany k této osobní zkušenosti. Nejprve jsme dělali nesmělé pokusy s marihuanou. Tomuto omamnému tabáku propadá mysl, ne však tělo; jedním z našich hochů, který ho kdysi kouřil, byl Luis. Dostal křest Duchem svatým a zotročení jeho mysli úplně zmizelo. Takto povzbuzeni jsme pokračovali v silnějším útoku. Co třeba Roberto, hoch, který býval na heroinu, jenž zotročuje jak mysl, tak i tělo? Co s ním bude dál? Dávali jsme velký pozor, zda se snad neobjeví známky toho, že užívá drogy znovu. Den po dni však přicházel do Střediska se zářícíma očima a velmi nadšený: „Zdá se mi, že mám vrch já, Davide. Mám nástroj, který mi pomáhá – chodím se sem do Střediska s ostatními modlit.“

Naše výsledky se stále opakovaly. Harveye k nám doporučil soud. Byl už tři roky hluboce propadlý heroinu, po přijetí křtu však prohlásil, že pokušení zmizelo samo od sebe. Jan byl na heroinu čtyři roky a také on toho po křtu úspěšně nechal. Lefty si píchal injekce dva roky. Po svém křtu nejen že drog zanechal, ale rozhodl se být kazatelem. Vincent užíval heroin také dva roky až do svého křtu, kdy byl okamžitě vysvobozen. Ruben byl v otroctví čtyři roky. S křtem mu přišla síla nechat toho. Eddie začal s heroinem, když mu bylo dvanáct. Po patnácti letech soustavného užívání byl už na pokraji smrti. Křest Duchem svatým ho zachránil. Těmito zkušenostmi jsem byl tak nadšený, že jsem se šel poradit s lékařskými autoritami. Zajímalo mne, můžeme-li si dovolit nějaké odvážné závěry. Řekli mi otevřeně: „Žádné. V Lexingtonu není hoch uznán za vyléčeného, dokud nevydrží bez drogy pět let. Jak jsou na tom vaši chlapi?“ - „Ne dlouho.“

„Pár dní?“ - „To ne, je to záležitost několika měsíců. V některých případech už i přes rok.“ - „Tak to je povzbuzující. Povězte mi o vaší práci, rád bych slyšel o tom vašem křtu!“

Na konci rozhovoru mne však znovu varovali, že narkomanům není ve skutečnosti pomoci a že musím být připraven na neúspěch. „Nejsmutnější je, že vrátí-li se takový hoch zpátky k drogám, je na tom mnohem hůř než předtím. Jestliže si dříve dával dvě dávky denně, bude hned na třech. Byl-li na třech, bude na pěti. Degenerace po takovém pádu

nastává mnohem rychleji.“ A pak jeden z našich hochů skutečně sklouzl zpět. I po křtu Duchem svatým. Nenaučil se, že po obdržení Ducha je nutný i život z Ducha. Jmenoval se Ralph; byl na marihuaně dva roky a pak další tři na heroinu. Snad stokrát se pokoušel dostat se z toho. Chtěl opustit gang, kde ho kamarádi stále sváděli. Byl však vždycky neúspěšný. „Je jen jedna cesta,“ říkal si: musí si vzít život než některou noc, zoufalý ze shánění drog, vezme sám život někomu jinému. Jednou večer vylezl na střechu. Stál na římsě, připravený skočit po hlavě do ulice. Čekal jen, až bude chodník dole prázdný. V tom okamžiku zaslechl zpěv. Ozýval se z jednoho našeho shromáždění gangů, které se scházelo v domě přímo proti čekajícímu Ralphovi. Zvedl hlavu a poslouchal: „Na vrchu vzdáleném, tam kde kříž drsný stál . . .“ Slezl z římsy dolů. Vyslechl celou píseň, pak sešel po schodech a dal se přes ulici. Nápís na domě ho pozval dovnitř. Slyšel o tom, jak Bůh pracuje v ulicích Brooklynu a pomáhá chlapcům, kteří jsou otroky drog a připoutáni ke gangům. Od té doby to byl jiný Ralph. Obrátil se ke Kristu a později přijal křest Ducha svatého. Byli jsme na Ralphi pyšní a jsme dosud. Stříkačku zahodil na dobu delší než jeden rok. Opustil New York a přestěhoval se do Kalifornie. Na drogy si ani nevzpomněl. Pak se vrátil a navštívil nás. Byl sice v pořádku, všiml jsem si však, že ve starém prostředí na něj padá tíseň. Dověděl jsem se, že ho bývalí přátelé popichují. Octl se znovu v pokušení. Snažili jsme se být s ním stále v úzkém spojení. Ralph nám však unikal. Pak sklouzl. Navázal kontakt s překupníkem, zavřel se u sebe a píchl si jehlu do žíly. Před tím, než obdržel křest, učinil pětkrát pokus dostat se z toho. Po každém novém pádu byl tak zhnusen sám sebou, že začal brát drogy víc než kdy předtím. Teď toho byl zbaven už přes rok – a zase!

Tentokrát se však přihodila zvláštní věc. Dávka neúčinkovala. Druhý den se Ralph vplížil do Střediska a ptal se po mně. Když přišel do kanceláře a zavřel dveře, tušil jsem už, že je ‚v tom.‘ „Stalo se něco podivného, Davide,“ povídal, když konečně našel odvahu říci mi, co provedl. „Když jsem si injekci píchl, bylo to, jako kdybych to byl neudělal. Necítil jsem vůbec nic z toho, co jsem cítil dříve. Zato se mi ale stalo něco jiného: měl jsem nesmírnou touhu běžet do nejbližšího kostela a modlit se. To jsem také udělal. Místo, abych šel ze špatného do horšího – pokušení prostě odešlo.“

Ralphovy oči zářily, pokračoval: „Víš, co si myslím? Myslím si, že jsem chycen do pasti. Ano. Ne však heroinem. Mám za to, že jsem lapen Duchem svatým. Je ve mně a nepustí mne.“ Ralph se k nám vrátil pokořený. Byl si plně vědom toho, že ho křest udělal zvláštním způsobem Kristovým majetkem. Nemohl od něj odejít, i když se o to pokusil. Totéž se stalo Robertovi (jiný Roberto než ten, který byl na heroinu 15 let).

Ten také nakrátko sklouzl zpět, pak ale shledal, že se ke stříkačce prostě vrátit nemůže. Jan se po svém sklouznutí vrátil s větší horlivostí a rozhodl se jít do biblické školy. A kde jsme teď? Samozřejmě, že si nemůžeme dělat nárok na kouzelnou léčbu narkomanie. Dábel, který se ve stříkačce skrývá, je tak smrtelně silný, že podobné tvrzení by bylo pošetilostí. Můžeme snad jen říci, že jsme našli moc, která uchvátí hochy daleko silněji než narkotika. Tou silou je Duch svatý, který – na rozdíl od narkotik – uchvacuje hochy ke svobodě. Jsme stále jen u kolébky toho, co považujeme za odvážný pokus. Musíme se mnoho učit o tom, co tyto duchovní zkušenosti mohou nebo nemohou v nešťastných životech udělat. Každý den děláme nové objevy. Každý den poznáváme účinnější metody, jak zvětšovat procento trvale vyléčených. Jedním z Kristových zaslíbení je to, že nás uvede ve všelikou pravdu. Z tohoto zaslíbení vycházíme a víme, že jednoho dne nás uvede k základům, na nichž pak bude možno stavět. Nejen zde v Clinton Avenue, ale po celých Spojených státech. Všude tam, kde osamělost a zoufalství vede hochy k touze po vysvobození z problémů se stříkačkou, špinavou jehlou a vaříčem z lahvového víčka.

Jednou jsme seděli s Lindou u mne v pracovně, hovořili o těchto věcech a divili se, kam až se můžeme dostat. Přesto však vím, že tu zůstává jedno jméno, o kterém se nikdo z nás dvou nezmínil: Marie. „Myslíš, že by Marie mohla vůbec někdy dostat křest?“ zeptal jsem se nečekaně. Viděl jsem však Lindě na očích, že uvažuje právě o tomtéž. Shodli jsme se, že Marie to má moc těžké. Už léta je na heroinu. Když u nás byla naposledy, nemysleli jsme si, že by mohla ještě dlouho žít. Oba jsme však snili o tom, že ji doprovodíme ke křtu tady ve Středisku. Nemělo se to ale stát. Jednou v pozdním létě nám někdo volal. Byla to Marie a telefonovala z kostela kazatele Orteze. „Reverende Wilkerson,“ křičela, „mám skvělé zprávy! Minulý týden jednou večer jsem tady obdržela Ducha svatého!“ Vzrušením nemohla skoro ani mluvit, a tak jsem ji poprosil, aby mi dala kazatele Orteze. Vylíčil mi to tak, že jsem celou tu scénu mohl téměř vidět: Marie jde do svého bývalého domova, mezi ty stísněné byty, kde se tak často odbyvaly rušné schůzky. Marie hledá volnou židli ve shromáždění španělských mužů a žen. Naslouchá kázání a slyší výzvu kupředu. Poslechne. Mohl jsem dokonce i slyšet její hlas – tak drsný, když u nás byla naposled. Teď prosí Pána o Ducha svatého. Mohl jsem vidět, jak klesla na kolena a cítil naději v jejím srdci, když jí kladli ruce na hlavu. Potom ta jemná, melodická, šumící řeč, které nerozumí, která vychází z jejího nitra – pečeť a znamení, že modlitby byly vyslyšeny. Kazatel Ortez jása: „Na tohle jsme všichni čekali, vid’!“

„Ovšem, že ano. Je to další vítězství.“ (z knihy *Dýka a kříž*)